

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Szent Alajos:

Újévi ima

Szűz Mária, te vagy az én királynőm! Testemet és lelkemet ma és halálom óráján a te oltalmadba, gondviselésedbe, anyai szívedbe ajánlom.

Neked ajánlom minden reményemet, minden örömeimet, minden gondolatomat és esendőségemet.

Közbenjárásod és érdemeid által, eszközöld ki számomra a kegyelmet, hogy minden gondolatomban, szavamban és tetteimben a te Szent Fiadnak szent akaratát teljesítsem.

Ámen.

Tartalomból:

Miseszándékok 2. old.

Részlet:

Michel Quoist: **Itt vagyok, Uram!** című könyvéből
3. old.

"HAZAI" VERSEK
5. old.

Egyházközségi hírek
6. old.

Elgondolkodtató:

A csavargó 8. old.

ÚJÉVI JÓKIVÁNSÁGOK
10. old.

Juci ünnepi receptjei:
„Citromvarázs”
11. old.

Kalendárium:

OSZLOPOS SZENT SIMEON
szerzetes 12. old.

Betlehemezés
15. old.

Anekdóták:

A riadt rektor és A góbé tanúi
17. old.

Viccek: 19. old.

Rejtvény: 20. old.

Miseszándékok

Január (az esti szentmisék időpontja 17 h)Szentek és
ünnepeink

1.	Csütörtök	9h: este:	Isten anyja Mária
2.	Péntek		Szent Vazul, Szent Gergely
3.	Szombat		Szent Genováva
4.	Vasárnap	9h: este:	Szent Angéla
5.	Hétfő		Szent Simon
6.	Kedd		Vízkereszt
7.	Szerda		Szent Rajmund
8.	Csütörtök		Chobiai Szent György
9.	Péntek		Szent Marcella
10.	Szombat		Szent Vilmos
11.	Vasárnap	9h: este:	Urunk megkeresztelkedése
12.	Hétfő		Biscop Szent Benedek
13.	Kedd	Szűcs Károly	Szent Veronika
14.	Szerda	Bende Pál	Szent Félix
15.	Csütörtök		Remete Szent Pál
16.	Péntek	Szekeres Károlyné Ördög Gizella	Szent Marcell pápa
17.	Szombat		Remete Szent Antal
18.	Vasárnap	9h: este:	Évközi 2. vasárnap Árpádházi Szent Margit
19.	Hétfő		Szent Márta
20.	Kedd		Szent Sebestyén
21.	Szerda		Szent Ágnes
22.	Csütörtök		Szent Vince
23.	Péntek		Ward Mária
24.	Szombat	Somogyi, Horváth, Maginecz és Babarczi család, élő és elhunyt tagjaiért	Szalézi Szent Ferenc
25.	Vasárnap	9h: este:	Évközi 3. vasárnap Szent Pál fordulása
26.	Hétfő		Szent Timóteusz
27.	Kedd		Merici Szent Katalin
28.	Szerda		Aquinói Szent Tamás
29.	Csütörtök		Szent Adél
30.	Péntek		Szent Bathildis
31.	Szombat		Bosco Szent János

A PAP VASÁRNAP ESTI IMÁJA

Az aktív életet éáló keresztények sokat várnak, sőt követelnek a paptól, s igazuk is van. De tudniok kell azt is, hogy kemény a papi élet! Az, aki ifjú lelkesedéssel egész életét ajánlotta fel Isten oltárán, ember marad továbbra is és ez az emberi rész gyakran visszaköveteli a maga jussát. A pap sorsa így mindennapi küzdelem, hogy Krisztusért mindenki számára szabad maradjon.

Nincs szüksége a papnak bókra vagy raffinált ajándékokra. Azt kéri csak, hogy a gondjaira bízott keresztények nap mint nap igazolják a felebaráti szeretet gyakorlásával, hogy áldozata nem volt hiába való.

De mert ember a pap, neki is jól esik néha, ha az önzetlen baráti szeretet megnyilvánulásával találkozik egy vasárnap este, amikor egyedül van...

„Jézus felszólította őket: Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket” (Mk. 1, 17).

„Most már nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolgálta nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendelvek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt” (Jn. 15, 15-16).

„Felejttem ami mögöttem van, s az előttem lévő után rugaszkodom. Futok a kitűzött cél felé, annak a hivatásnak a jutalmáért, amelyre Isten fölülről hívott meg Krisztus Jézus által” (Fil. 3, 13-14).

Uram, ma este egyedül vagyok.

A templomban lassan elült a zaj.

Mindenki hazatért; én is haza jöttem. Egyedül.

Menet közben találkoztam a délutáni sétálókkal. Egy moz előtt haladtam el, honnét a tömeg kifelé özönlött.

Majd utam a kávéház előtt vitt el, melynek teraszán a vasárnap estét próbálták fáradtan még megtoldani páran.

A járdán játszó gyermekekbe botlottam, virgonc kis kölykökbe; mások gyermekei. Az enyéim nem lehetnek soha.

Ime előtted állok, Uram, egyedül.

Terhes a csönd, és nehéz a magány.

Harmincöt éves vagyok, Uram.

A testem éppen olyan, mint másé.

Két kezem van a kemény munkára, s a szívem szeretet után vágyik, de én mindezt neked adtam, mert szükséged volt rám.

Mindent neked adtam... De ma mindez nehéz...

Nehéz neked megőrizni a testet, amely ma más testnek kínálná fel magát.

Nehéz mindenkit szeretni, és önmagának senkit meg sem tartani.

Nehéz melegen megfogni egy kezet, anélkül, hogy azt önmagamnak örökre megtartanám.

Nehéz felébreszteni a szeretetet, – és mégis teljesen csak a tiéd maradni...

Nehéz mindenkinek mindene lenni, – és önmagam számára sak senki és semmi.

Nehéz olyannak lenni, mint a többiek, – és a többiek közt mégis más maradni.

Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senkitől semmit.

Nehéz mindig másokhoz közeledni, ha nem közeledik felém soha senki.

Nehéz mindig mások bűnét, terhét hordani, amikor nemet mondani nem szabad soha.

Nehéz mások titkát őrizni, ha a magunkét nem oszthatjuk meg soha senkivel.

Nehéz mindig mást bátorítani, segíteni, ha mi magunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.

Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önmagunk senki vállára nem támaszkodhatunk.

Nehéz egyedül lenni, egyedül mindenki előtt.

Egyedül a Világ színe előtt, a szenvedés előtt, a halál előtt, és a bűn előtt.

Nem vagy egyedül, fiam.

Én veled vagyok, mert Én te vagyok.

Szükségem volt a te emberségedre, hogy Megtestesülésemet és Megváltásomat tovább folytathassam.

Örökretől fogva választottalak, mert szükségem van rád.

Szükségem van a kezedre, hogy továbbra is áldhassak,

Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,

Szükségem van a testedre, hogy szenvedjek továbbra is,

Szükségem van a szívedre, hogyszerethesek továbbra is,

Szükségem van rád, hogy üdvözítő munkámat tovább folytathassam.

Maradj velem, fiam...

Előtted állok, íme, Uram.

Íme, a testem, íme, a szívem, íme, a lelkem!

Tégy elég nagygyá, hogy felérjek a Világ magasáig, erőssé, hogy terhét bizton hordozhassam, tisztává, hogy ölelhessem anélkül, hogy lekötném önmagamnak.

Tégy találkozások helyévé, de csak átmenetileg; végeláthatatlan úttá, amelyen senki meg nem áll, hol emberit nem talál, s Feléd siet tovább.

Uram, ma este, amikor már minden csöndes és csak a szívemben érzem a magány keserű marását, amikor az emberek gondja emészti lelkemet és én képtelen vagyok kielégíteni őket, amikor az egész Világ nyomorúsága és bűne nehezedik a vállamra teljes súlyával, újra IGENT mondok Neked. Nem könnyű kacagással, hanem csöndes, alázatos, tudatos elhatározással, színed előtt egyedül, Uram, a békés esti csöndben.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Részletek Michel Quoist: Itt vagyok, Uram! című könyvéből)

"HAZAI" VERSEK

Új rovatot szeretnénk indítani, „„hazai” versek” címmel.

Ahol bemutatnánk azok verseit, akik valami módon kötődnek, vagy kötődtek kis falunkhoz.

Ezért várjuk azon röszei (volt) lakosok jelentkezését, akik szívesen közkincsé tennék vers költeményeiket.

Elsőnek *Tanács Béla* bácsi versét közöljük.

Az idősebb generáció biztosan jól ismeri a volt röszei lakost.

A fiataloknak, és akik nem ismernék, azoknak néhány szóban, röviden bemutatnám.

- 1934-ben született Röszkén.
- Házasságkötése után költözött Szegedre, ahol ma is él.
- Tevékenyen részt vett a templomi életben, és sokat ministrált.

„Rösze mindig jelen volt szívemben, sohasem feledtem”

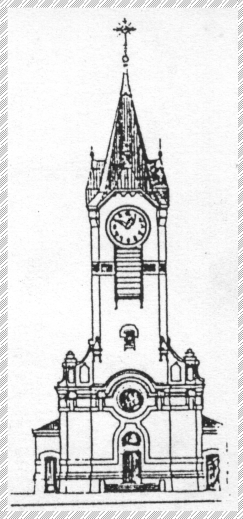
Pirikém névnapjára

Szeretsz még Pirikém? Űgye még nagyon szeretsz!
 Szeretem én is azt, a két szép csillogó szemed.
 Szeretem a mosolyra, vagy sírásra gördülő szád,
 Szeretem, mert csókjaimból, egy keveset visszaád.
 Szeretem a kis kezedet, meg gömbölyű karjaid,
 Szeretem kis szád, mézédés csókjait.
 Szeretem a szemed, a hajad, az arcod bársonyát,
 Szeretlek, mert olyan vagy, mint egy harmatos virág.
 Szeretem a kis szívedet, mert tudom értem is dobog,
 Szeretlek, mert így, nagyon boldog vagyok.
 Szeretlek kis szívem, szívemből igazán.
 Szeretlek tizedszer, Pirikét köszönt a szám.
 Éltesse a jó Isten, jó egészségben, boldogságban,
 Szerethessünk sokáig még, a drága kis Árankámmal.
 Érd meg még vagy százszor, jó egészségben, a neved napját,
 És köszöntsön téged akkor is így, az én szívem, meg a szám.
 Szíveddel írtad Pirikém, szívembe a neved,
 Pirikém maradsz te örökre én nekem.
 Vigasztalsz, ha tépi szívemet a fájdalom,
 Elkísér e név, engem az utolsó utamon.

1962.01.10.

Egyházközségi hírek:

Plébániai kormányzónkat, **Liszikai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-289-5397, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 17.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd és péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A röszei plébániahivatalt ezentúl mobiltelefonon is hívható:

06-30-359-1050.

A plébánia weboldala: www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Az iroda nyitvatartása megváltozott!

Január 4-től keddenként és péntekenként lesz 9 és 12 óra között hivatalos félfogadás. Temetéseket más napokon is lehet intézni telefonos egyeztetést követően.

Január 6-tól, keddtől január és február hó folyamán a hétköznapi szentmisék a hittanteremben lesznek.

Akik ebben az évben a röszei templomban szeretnének házasságot kötni, kérjük, lehetőleg még január hó folyamán jelezzék ezt a plébániahivatalban.

2009-ben az egyházi stóladíjak ill. az egyházközségi hozzájárulás személyre meghatározott irányadó díjai nem változnak.

Ennek megfelelően a csendes mise stóladíja 800 Ft,

az orgonás mise stóladíja pedig 1.500 Ft marad;

a temetés stóladíja összesen: 15.000 Ft;

az esküvő stóladíja: 10.000 Ft.

Az egyházközségi hozzájárulás 18 év felett: 2.000 Ft/fő, mely befizethető személyesen a plébániahivatalban vagy átutalással, az alábbi számlaszámra:

57400028-11065735;

Az előzetes tervek szerint a házszenteléseket idén január 8. és március 14. között végezzük, mégpedig kedden és csütörtökön 13.30 és 16.30 óra között, illetve külön bejelentkezés alapján, szombaton 9 és 12 óra között. Szombatra azoknak a jelentkezését várjuk, akik hét közben dolgoznak, így számukra csak ez az időpont a megfelelő.

Bejelentésüket megtehetik a plébániahivatalban személyesen, vagy a plébánia mobiltelefonszámán (**30/359-1050**) hívás vagy sms útján, illetőleg a **roszkeplebania@citromail.hu** e-mail-címen.

A HÁZSZENTELÉSEK TERVEZETT MENETRENDJE

RÖSZKE BELTERÜLETÉN

2009. JANUÁR 8. ÉS MÁRCIUS 14. KÖZÖTT

időpont	utcák
Január 8. csütörtök	József Attila utca
Január 13. kedd	József Attila és Csillag utca
Január 15. csütörtök	Rákóczi utca
Január 17. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Január 20. kedd	Rákóczi utca
Január 22. csütörtök	Rákóczi utca
Január 24. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Január 27. kedd	Vasút, Bercsényi, Pacsirta utca
Január 29. csütörtök	Marx és Május 1. utca
Január 31. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Február 3. kedd	Lehel, Retek és Deák Ferenc utca
Február 5. csütörtök	Rózsa és Hunyadi utca
Február 7. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Február 10. kedd	Petőfi, Rendelő, Szegedi és Juhász Gyula utca
Február 12. csütörtök	Vasvári, Szél és Ságvári utca
Február 14. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Február 17. kedd	Dózsa György utca
Február 19. csütörtök	Dózsa György és Szekfű utca
Február 21. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Február 24. kedd	Felszabadulás utca
Február 26. csütörtök	Felszabadulás utca
Február 28. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Március 3. kedd	Felszabadulás utca
Március 5. csütörtök	Felszabadulás utca
Március 7. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>
Március 10. kedd	Tisza sor
Március 12. csütörtök	Kossuth, Bem, Szántó Kovács, Ady, Vörösmarty és Dobó utcák
Március 14. szombat	<i>Előzetes bejelentés szerint</i>

**A RÖSZKE KÜLTERÜLETÉN TALÁLHATÓ TANYASI HÁZAK
SZENTELÉSÉRE FEBRUÁR VÉGÉN KERÜL SOR!**

Börcsök Eszter rovata

Elgondolkodtató!!!**Tanulságos történetek!**A csavargó

Karácsony napján történt. Los Angelesből San Franciscóba utaztunk, hogy az ünnepeket férjem szüleinél töltsük el.

Péntek este indultunk, ez évben ugyanis szombatra esett Szenteste, és vasárnapra Karácsony első napja. Hogy hétfőn már dolgozni tudjunk, már vasárnap vissza kellett indulni, hiszen Los Angeles 600 km-re volt.

Általában 8 órára van szükség ehhez a távolsághoz. A gyerekekkel együtt azonban mintegy 14 órás kemény próba állt előttünk. Mikor már nem bírtuk tovább, King City-ben megálltunk, hogy együnk valamit. A helység hat benzinkútból és három üttökopott étteremből állt. Ezek közül az egyikbe tértünk be az utazástól kimerülten.

Egyéves kis csemeténket, Eriket elhelyeztem egy magas gyerekülésben, közben körülnéztem: „Vajon ki tartózkodik Karácsony napján ilyen helyen? Krisztus születésének reggelén? Mit keresek én itt Üdvözítőm születése napján? Ma még ünnepelni kellene, a családdal és a barátainkkal tölteni a napot, hálát adni Istennek a kellemes életért, melyben Ő vezet, és melyet sok kis szolgálat tesz értékessé!”

Miközben leültünk, és az étlapot nézegettük, gondolataim messze kalandoztak.

„Vajon ki olyan boldog ebben a teremben, mint mi? Kedves gyermekek, egy boldog házasság, biztos megélhetés, és mindenekelőtt a hit, amely védőpajzsunk lehet bármilyen helyzetben. A hit, amelyet ajándékként és előjogként kaptunk. A hit, amelyből másoknak is szeretnénk juttatni a gyülekezeti munkálkodásunkon, a városban végzett szolgálatunkon és az egész életünk minden tétén keresztül. Karácsony tulajdonképpen hitünk születésének jelképe. Mi pedig itt ülünk messze gyülekezetünkötől, otthonunktól, városunktól, mégsem elszakadva Istenünktől.” Az étterem szinte üres volt. Mi voltunk az egyetlen család. A mieinken kívül nem voltak gyermekek. A többi vendég sietve evett, halkan beszélgettek, talán mindannyian érezték, hogy egy ilyen napon senkinek sem lenne szabad itt lenni. Ezen a napon még a hitetlenek is megállnak egy kicsit, hogy a békéről és barátságról beszélgessenek.

Gondolataim fonalát Erik boldog gügyögése szakította meg: "Tetete!" Kis kezecskéjével a gyermekülés fém asztallapját csapkodta. Tekintetében csodálkozás tükröződött, szemei tágra nyíltak, fintorgott, és közben fogatlan ínyét mutogatta. Kuncogott és prűszkölt - és akkor észrevettem derűlségének okát - és először nem hittem a szememnek.

Egy rongyos, gyűrött kabát, nyilvánvalóan évekkel ezelőtt volt új, agyonhordott, mocskos, foltos. Egy kitérdesedett nadrág, mely a pipaszár lábakat lengte körül félárbócosan. A cipő maradékaiból előkandikáló lábujjak, ing, melyről hiányzott a nyak. Aztán egy semmihez nem hasonlítható arc, a szája pont olyan fogatlan, mint Eriké. Zsíros, kócos haj, szőrös arc, s az orr olyan barázdás, mint a frissen szántott föld.

Távol ültem tőle, nem éreztem az illatát, de tudtam, hogy bűzlik. Csontos kezével integetett: „Na, te csöppség! Látlak ám, haver!”

Összenéztünk férjemmel: „Most mit csináljunk? Szegény szerencsétlen!” Erik tovább nevetgélt és válaszolt: „Tetete!” Minden szava visszhangra talált. A pincérnők is felfigyeltek, és néhány vendég a szomszédos asztaloknál már a torkát köszörülte. A csavargó és a kisleány kettőse feltűnést keltett.

Egy falatot toltam Erik elé. Ő szétkente az asztalkáján. „Miért pont én?” sóhajtottam csendben.

Megjött az étel, de a társalgás folyt tovább. Az öreg ágyrajáró átkiáltott a termen: „Akarsz almáspitét? Szereted a túróspalacsintát? Nézzétek! Szereti a túróspalacsintát!”

Senki nem mulatott rajta. Alkoholista volt a férfi és idegesítő. Mérgező voltam. Dennis, a férjem szégyellte magát. Még a hatéves fiúnk is azt kérdezte: „Miért beszél ez az ember olyan hangosan?” Némán ettünk - Eriket kivéve, aki mindent beleadott csak azért, hogy egy országúti vándor tetszését megnyerje.

Lassan betelt a pohár. Megfordítottam a gyerekülést. Erik üvöltve forgolódott, hogy öreg barátját láthassa. Ez már aztán sok volt.

Dennis a pénztárhoz indult, hogy fizessen, és így szólt: „Fogd Eriket! A parkolóban találkozunk.”

Kiemeltem Eriket az ülésből, és megcéloztam a kijáratot. Az öreg szétvetett lábakkal, várakozóan ült pontosan a kijárathoz vezető út mentén.

„Istenem, hadd jussak ki innen, mielőtt megszólítaná Eriket, vagy engem!” Siettem az ajtó felé. Hamar kiderült azonban, hogy sem Isten, sem pedig Erik nem így gondolta.

Mikor a férfi közelébe kerültem, oldalt fordultam, hogy kikerüljem a valószínűleg rossz leheletét. Ugyanabban a pillanatban Erik, szemét legjobb barátjára függesztve, hátrahajolt és karjait a tipikus „Vegyél fel!” - kisgyermeki tartásba lendítette.

Míg azon igyekeztem, hogy ne ejtsem el gyermekemet és megtartsam egyensúlyomat, egy pillanatra szemtől szembe találtam magam az öregemberrel. Erik kitarotán emelte karjait felé. A csavargó kérdően és esengően tekintett rám. „Megengedi, hogy karjaimba vegyem a gyermekét?” Válaszolni sem volt időm, Erik már a férfi karjaiban volt.

Egyszerre kiteljesedett az idős ember és a kisgyermek szeretete. Erik a teljes bizalom, a szeretet és az odaadás gesztusával hajtotta a férfi rongyos vállára kis fejcskáját. Amaz lehunyta szemét, és láttam pillái alatt az előbukkanó könnyeket. Munkában megvénült, koszos kezeivel átölelte fiam testét, és megsimogatta hátát.

Talán még soha nem mélyült el ilyen rövid idő alatt ilyen mértékben két ember között a szeretet. Az öreg így tartotta egy pillanatra karjában a gyermeket. Aztán kinyitotta a szemét, és rám nézett. Tiszta, parancsoló hangon szólalt meg: „Most vegye újból át a gyermeket!”

Alig fért ki belőlem a "persze", mintha gombócot nyeltem volna. Kelletlenül adta vissza magától Eriket, vágyakozva, mintha fájdalmat okozna ezzel magának. Átvettem a gyermeket. Mégegyszer megszólított a férfi: „Isten áldja meg önt, asszonyom! Karácsonyi ajándékot kaptam öntől.”

Nem fért ki más a torkomon, csak egy „köszönöm”. Erikkal a karomban mentem az autóhoz. Dennis csodálkozott, hogy miért sírok és szorítom magamhoz Eriket, és miért motyogok: „Istenem, Istenem! Bocsáss meg nekem!”

Öt év telt el az esemény óta, de egyetlen kis részletet nem felejtettem el belőle. Még mindig hatása alatt vagyok. Az Evangélium üzenetét világította meg számomra. Az irgalmas szamaritánus üzenete volt, és én voltam a pap, aki továbbment.

Jézus a leprást meggyógyította, a vaknak visszaadta szeme világát - én voltam a vak.

Isten tette fel a kérdést: „Kész vagy fiadat egy pillanatra átadni?” - miközben Ő örökre átadta nekünk Fiát.

Pontosan tudtam, mit jelent a misszió, és csődöt mondtam, mert kényelmetlen volt. „Kész vagy megalázkodni olyan helyen is, ahol nem ismernek, hogy valakit boldoggá tégy?”

Krisztus szeretete volt az, amely egy kisgyermek ártatlanságában nyilvánult meg, aki nem ítél; a gyermek az emberszívet látta, az anya csak a mocsos ruhát.

Cselekedetek nélküli hit volt. Egy keresztyén, aki vak, és egy gyermek, aki látott.

El kellett ott némulnom, hogy tanuljak, és azután halljam, hogy egy idős ember ellentmondásos élete ellenére Isten áldását adja rám. Kisfiam szívében ismerte azt, amit én csak eszemmel tudtam: „Uram, mikor láttuk, hogy éhezted volna?”

Amit eggyel a legkisebbek közül megtesztek, azt velem teszitek meg.

Ha visszaforgathatnám az idő kerekét, és azt a pillanatot mégegyszer átélhetném, vajon mit tennék?

Talán csak egyszerűen mellé ülnék, meghallgatnám, gyermekemet karjaiba tenném, tartsa addig, ameddig ő szeretné.

(Írta: Nancy Dahlberg)

ÚJÉVI JÓKIVÁNSÁGOK

Eldöcögött már az ó-év szekere,
Ez a szekér sok-sok gonddal volt tele.
Pusztuljon hát nyikorogva-zörögve,
Búját-baját felejsük el örökre.

Asztalunkon mindig legyen friss kenyér,
Jó anyámnak mosoly legyen két szemén.
S a Jó Isten, kit félünk és imádunk,
Áldja meg két szent kezével családnk.

Ismeretlen szerző

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT, BÉKÉS ÉS
SIKEREKBEN GAZDAG,
ÚJ ESZTENDŐT
KIVÁNUNK.**

SZERKESZTŐSÉG

Guci ünnepi receptjei

CITROMVARÁZS

Hozzávalók:

- 8 dl tejföl
- 8 dl tejszín
- 10 evőkanál porcukor
- 2 citrom leve
- 1,5 citrom héja
- 2 csomag babapiskóta

Elkészítés:

A tejszínt habbá verjük, a tejfölt, pedig a cukorral, a citromlével és a citromhéjjal kikeverjük. Óvatosan összevegyítjük a két krémet, majd babapiskótával rétegesen formába tesszük.

HAMIS TÚRÓS TÉSZTA

Hozzávalók:

- 15 dkg sütőmargarin
- 3-4 tojás
- 4 evőkanál cukor
- 1-2 csomag vaníliás cukor
- 2 nagy pohár joghurt vagy kefir
- 1 nagy pohár tejföl
- 5 dl tej
- 10 dkg mazsola
- 25 dkg tészta

Elkészítés:

A margarint, a tojásokat, a cukrot és a vaníliás cukrot simára elkeverem, utána beleteszem a joghurtokat, a tejfölt, a tejet, és jól eldolgozom. Kikent tepsibe öntöm, és 25 dkg tésztát egyenletesen beleszórok úgy, hogy ne látsszon ki a tejes masszából. Legutoljára a mazsolát szórom bele (amit előzőleg rumba áztatok). Közepes lángnál szép pirosra sütöm.

(Összeállította: Szűcs Judit)

Jó étvágyat!

Kalendárium

Január 5.

OSZLOPOS SZENT SIMEON szerzetes

Szisz, Nikopolisz mellett, 390 körül. +Antióchia mellett, 459.

A korai idők szíriai szerzetesei életmódjukkal és aszketikus gyakorlataikkal megdöbenték az utókort. Közöttük alakult ki a remeteségnek az a szinte hihetetlen formája, hogy a remete nem barlangba vagy kunyhóba húzódott vissza, hanem oszlop tetejére költözött. Ezt úgy kell elképzelnünk, hogy 3–5–10 méter magas kőoszlop tetejére feltettek egy nagy kőlapot, ezt korláttal vették körül, s a remete ott fenn imádkozott, vezekelt, böjtölt. Élelmezéséről létra segítségével a körülötte megtelepedett tanítványok gondoskodtak. A kortársak között is sokan idegenkedtek ettől az életformától, ezért mondta Szent Simeon kortársa, Theodoréosz ciruszi püspök: „Meggyőződésem, hogy ez az oszlopon állás nem Isten szándéka nélkül történt. Azért intem a gáncoskodókat, hogy zabolázzák meg nyelvüket és ne fecsegenek vakmerően. Gondolják meg, hogy Isten már többször cselekedett így, hogy a lomhábbakon segítsen.”

A nyugati egyházban egy kísérletről tud a hagyomány: Trier közelében állított magának ilyen oszlopot egy remete, de a püspök megtiltotta és leromboltatta az oszlopot.

Az itt következő életrajz olvasásakor bennünk is felmerül, hogy túlzás, amit olvasunk. Simeont azonban a kortársak „a földkerekség legnagyobb csodájaként” tartották számon.

A 4. század vége felé született Szíria és Kilikia határán egy jelentéktelen faluban. Úgy látszik, hogy szülei nem voltak szegény emberek, de a fiuk mégsem kapott alaposabb képzést. Ifjúságát inkább a mezőn töltötte juhokat legeltetve. Simeonnal is az történt, ami oly sok szerzetessel: egy napon a templomban meghallotta az Úr szavát, és mindenkorra megváltoztatta az életét.

A Hegyi beszéd szavai voltak ezek, amelyekkel az Úr boldogoknak magasztalja a „sírókat” és a „tisztá szívűeket”. E szavak és egy álom hatására a fiatalember sürgető hívást érzett az imádságra közeli szomszédságának aszkétái körében, és elmagyaráztatta velük magának a szerzetesi élet alapjait, ahogy akkoriban – mindenekelőtt Szíriában – értették. Kemény, csaknem vad élet volt ez; ma erőszakoltnak és sok részletében természetellenesnek tűnik számunkra, mert úgy látszik, mintha a külső aszkézist tartották volna fontosabbnak. Nem lehet azonban fel nem ismerni, hogy az istenszeretet nagy belső heve lelkesítette ezeket az embereket.

Simeon két év múlva elhagyta első tanítóit, akiknél a szerzetesi élet alapelvei mellett megismerte a zsoltárkönyvet és a Szentírást, majd belépett a szíriai Antióchia közelében lévő teledai kolostorba. Itt az aszkézis még sokkal szigorúbb volt, mint amelyhez addig hozzászokott.

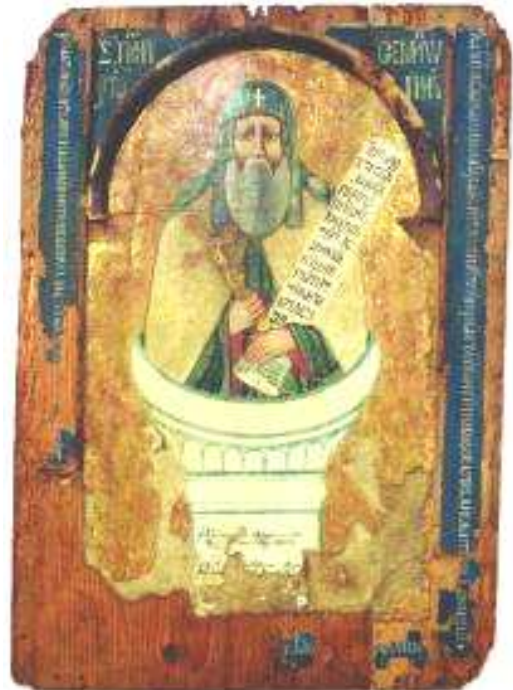

Tíz évig gyakorolta ott magát lankadatlan buzgósággal az alázatosságban és a türelemben. Egyre fokozott vezeklései először csodatatot keltettek, majd kiváltották szerzetestársai nemtetszését. Elöljárójának közbe kellett lépnie, de mivel semmit sem ért el nála, végül el kellett bocsátania. Közvetlen alkalmat nyújtott erre egy esemény, amelyet a hagyomány különös szeretettel beszél el: Simeon egy durva kötelet olyan szorosan csavart csupasz teste köré, hogy mélyen bevágott a húsába. Rájöttek titkára, mert a ruháján átszivárgó vér elárulta, és erőszakkal eltávolították róla a kötelet. Amikor ezért kiutasították a kolostorból, öt nap múlva félholtan találták – de még mindig zsoltárokat énekelve a kolostor közelében egy kiszáradt ciszternában.

Ezután Simeon Tellneszinbe indult, egy nem messze lévő faluba; ama hegy lábánál feküdt, amelyen később az oszlopa állt. Remeteként akart itt élni. Bezárkózott egy parányi kunyhóba, és mivel éppen a nagybőjt közeledett, az Úrhoz, Mózeshez és Illéshez hasonlóan 40 napig étel és ital nélkül akart maradni. Mivel a pap, akitől tanácsot kért, lebeszélte erről az „öngyilkossági kísérletről”, készségesen odakészített erre az időre kenyeret és vizet; a 40 nap elteltével azonban mindkettőt érintetlenül találták, a remete pedig kunyhója földjén feküdt ájultan. Attól kezdve haláláig megtartotta a húsvét előtti 40 napos böjtöt, sőt még meg is nehezítette ezt a gyakorlatot.

Három évet töltött a kunyhójában, s ezalatt számos tanítvány gyűlt köréje. Ekkor felment a hegyre, s egy ajándékba kapott földdarabot bekerített, önmagát pedig láncsal egy súlyos kőhöz kovácsoltatta. Később eltávolítottatta a láncot, de ott maradt a legszűkebb területen tetőzet nélkül, a szabad ég alatt. Következő lépésként egy oszlopra állt. Ez eleinte csak alacsony volt, de egyre magasabb oszlopokra cserélte. Közülük a legutolsó, vélhetően mintegy 20 méter magas oszlopon, amelyen két négyzetméternél nem lehetett több hely, húsz évet töltött állva, méghozzá hosszú ideig mindkét lábát úgy odaerősítve, hogy nem is tudta mozgatni őket. Összesen mintegy negyven évet tölthetett az oszlopokon.

Idővel pontos napirendet állított össze magának. Az éjszaka beköszöntétől a kilencedik óráig (tehát a következő nap délutánjáig) imádságba merült; a kilencedik órától pedig az embereknek szentelte magát, akik odasereglettek, hogy lássák, hallják, kikérjék a tanácsát, megvallják a bűneiket vagy fogyatkozásaikra gyógyulást keressenek. Érkeztek hozzá Szíriából, Arábiából, Perzsiából, Ibériából, Rómából, Itáliából, Hispániából és Galliából egyaránt. Betegséget, éhséget és szomjúságot, a nap hevét és a fagyot, esőt, szelet és zivatart, a kíváncsiskodók és segítséget keresők ezreinek tolongását a vezeklő zokszó

nélkül viselte el napról napra, évről évre, míg csak imádsága közepette a halál meg nem váltotta kínjaitól. Temetése egy császár diadalmenetéhez hasonlított. Tetteinek és szenvedéseinek helyén csakhamar zarándokhely létesült, amelynek romjai még ma is láthatók.

Mint valami lepecsételt könyv, olyan számunkra Simeon élete, mégis teljes nyilvánosságában játszódott le az akkori civilizált világ országainak számtalan embere előtt. Mi ösztönözhetette ilyenféle látszólag értelmetlen aszkézisre? És ha azt hitte, hogy Isten tetszését leli a természet ilyen erőszakos leigázásában, miért állt egy oszlopra, amely mindenki számára láthatóvá tette? Nem kellett volna-e inkább alázatosan a rejtettséget keresnie? A sok kérdés ellenére csodálatot kelt ennek az embernek a lelki ereje, mögötte pedig olyan erő érezhető, amelyet természetes módon nem lehet megmagyarázni. Maga Simeon arról az álmról beszélt, amelyet „megtérése” kezdetén vallott be. Akkor ugyanis miközben – még félig gyermekként – a nyolc boldogság szavain tűnődött, azt álmodta, hogy ki kell ásnia egy épület alapjait. Eközben egy titokzatos hang egyre arra készítette, hogy ásson mélyebbre, és ne fáradjon bele. Csak amikor ez az alap már rendkívül mély lett, kapta azt az utasítást, hogy most már hozzákezdhet az építéshez. A rendkívül mély alapon a jelképek nyelvén kétségtelenül az alázatosságot kell érteni. És valóban: a szentség ismertetőjelei közül ezt a legcsalhatatlanabbat Simeonban magas fokon lehet megtalálni. Mindenki másnál bűnösebbnek tartotta magát, és nem vetett meg senkit, aki felkereste. Elérhető volt mindenki számára, szelíd és szeretetre méltó mindenki iránt; az osztályrészévé vált csodálatot egyedül az általa működő Istenre tudta áthárítani. Életét egyértelműen Isten megbízásának tekintette, s olyan módon valósította ezt meg, hogy nyomát sem találni benső bizonytalanságnak, vagy hivatása valódiságában való kételkedésnek. Az oszlopos szentnek nagy jelentősége volt a maga korában. Úgy állt az oszlopán, mint messzire világító fény, amely sokak útmutatója és Krisztushoz vezetője lett. Bizonyára sokan szenzációvágyból keresték fel, de jól ki tudta használni az általa előidézett bűvöletet: prédikált, intett, korholt, vigasztalt, gyógyított, jövendölt, beleavatkozott a teológiai vitákba, megtérített számtalan arabot és pogányt, hitehagyottakat és langyosakat vezetett vissza az Egyházba, a szava pedig eljutott császárokhoz és királyokhoz, papokhoz és püspökökhöz, gazdagokhoz és koldusokhoz egyaránt.

Emellett napjának csak egy csekély töredékét szentelte külső ügyeknek. Az éjszakát és a nap nagyobb részét egyedül Istennek tartotta fenn. Ekkor áramolhatott belé az az erő, amely hallatlan kínjai közepette is rendíthetetlenül tartotta fenn. Hiábavaló, ha ezt az életet „igazolni” akarjuk; belső titka rejtve marad számunkra. Jelentősége azonban kora súlyosan megpróbált Egyháza számára felbecsülhetetlen; szeretete és segítő jósága kiárad minden testi és lelki nyomorúságban sínylődő emberre, és Istennek égő, mélységesen misztikus megtapasztalásában úgy áll még ma is előttünk, mint felfoghatatlan, utánozhatatlan „jel”, amely hirdeti, hogy mire képes az az ember, aki elfelejti önmagát, mert Isten szeretete hatalmasodott el benne.

(Összeállította: Kiss Gábor)

Betlehemezés

MÁR TIZENHARMADIK ÉVE...

2008 karácsonya előtt tizenharmadik alkalommal jártuk végig a falu és tanya házait betlehemes játékkal.

Minden évben nagy örömet jelent számunkra, hogy sok háznál várnak és fogadnak bennünket, hogy elvihetjük évről évre Önökhöz karácsony örömhírét. Nem a fáradságos munka emléke marad meg bennünk, hanem az öröm, a jókedv, amit az Önök arcán láthatunk. Ez éltet bennünket minden fáradságos pillanatban.

Hirtelen semmivé válnak a gondok, a próbák nehézségei, a hideg, és csak az örömteli hála marad, hogy ennek mi is részesei lehettünk.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy ennyi háznál szíveket nyit meg karácsony örömhírének.

Köszönjük Önöknek, hogy meghallják az ajtón kopogtató Jézust, és rajtunk keresztül engedik be Őt otthonaikba.

Köszönjük bőkezű adományaikat is, melyeket egyházközösségünk épülésére, szépülésére fordíthatunk minden évben.

Köszönjük az irántunk mutatott bizalmukat. Szeretnénk megköszönni szüleinknek is, hogy támogatnak, biztatnak bennünket erre a feladatra.

Sorainkat egy betlehemező fiatal élménybeszámolójával zárjuk:

„Nagyon sok szép emléket szerezhettünk betlehemezés közben. Nagyon jól éreztük magunkat és

nagyon jó volt látni, hogy sok ember arcára örömet tudtunk csalni. Néhányan visszaemlékeztek a gyerekkorukra és elmondták, hogy ők is jártak betlehemezni.”

A jövő évi találkozás reményében:

a betlehemezők

A riadt rektor

(Anekdóta)

Megtörtént esetről szólok, ami akkortájt nagy riadalmat keltett az ötvenes évek végén, amikor a teológián a nagy letartóztatások folytak. Persze ez a riadalom a köztisztviselésben álló dr. Juhász István rektorban született, akit valamikor pakulárnak „keresztelt” el valamelyik csibész teológus. Nemcsak a szinonima kedvéért.

A rektor úr meg is kérdezte egyszer, hogy miért is nevezik őt pakulárnak a diákok. Feltehetően nem azért, mert nem lett volna tisztában a szó jelentésével, hanem inkább mert nagyon jól értette a tréfát és pártolója volt a jó humornak és kíváncsi volt egy frappáns diákválaszra.

Nos, ha kíváncsi volt meg is kapta, méghozzá az egyik székely fiútól. Talán épp a Pásztori-fiúk egyikétől:

- Azért, nagytisztviselőtű úr, mert a juhász csak őrzi a juhát, de a pakulár az le es vágja!

Persze ez a válasz, utalás volt arra is, hogy Juhász Istvánnál az is megesett, hogy az egész kollokváló csoportot (akkoron úgy nevezték a vizsgákat) a következő szesszióra utalta a szigorú egyháztörténész professzor.

Nos, letartóztatások ide, meg meghurcoltatások oda, a diák az diák marad, annak mindig van kedve valami csalafintaságra.

Így történt ez a mi esetünkben is. Csalafintasággal.

Egy délután benn dolgozott a rektori hivatalban Juhász, de ottlétét senki sem sejtette...De ha sejtette volna is...Egy csoport teológus elhatározta, hogy gyakorolják a temetési szertartás liturgiáját. Persze, hogy természetesebb legyen, és jobban menjen, a „pap” mellé kellett gyülekezet is, de halott is. A gyülekezet adva volt a lézengő teológusokból, a halott szerepét pedig elvállalta valaki, akinek egyebet sem kellett csinálnia csak végigfeküdni a szertartást.(Persze ezt sem tudták volna sokan megjátszani röhögés nélkül, így mi sem bizonyítja jobban a tényt, hogy a komolytalansághoz is kell bizonyos komolyság).

A ravatal egyszerű volt: egy bennlakási lószőrpokróc, amelyen protestáns egyszerűséggel nyugodott a „halott”... És a pap megkezdte a szertartást annak rendje módja szerint, melynek során - természetesen - elmondta azt a prédikációt is, amit meg kellett írnia a gyakorlati homiletika (igehirdetéstán) órára.

Ment minden a maga rendjén, akár egy valódi temetésen...Azaz ment volna, ha a nagytisztviselőtű rektor úr nem fejezte volna be a délutáni tennivalóit. Mivel azonban befejezte és hazafelé indult, a rektori hivatalt kulcsra zárva, kilépett a tágas folyosóra, ahonnan le lehetett látni az udvarnak épp arra a részére, ahol a „gyászszertartás” folyt. Mivel benne is állandóan benne volt a félsz az ötvenhatos események erdélyi történései miatt, a nem kis csődületet látva balsejtelmei támadtak. Gyorsan körülnézett és egy épp arra menő teológustól - akit nemigen érdekelhetett a szertartás - ijedten kérdezte, hogy mi történt odalent.

- Semmi különös, nagytiszteletű úr! - felelt kissé szorongva, de nem titkolható derűvel a kérdezett - csak a temetési szertartást gyakorolják élőben!

Rektor uram rövid csendet tartott, majd határozott lépéssel az ablakhoz lépett, annak egyik szárnyát kinyitva leszólt a csoportnak:

- A tiszteletes prédikátor uramat és a megboldogultat kéretem a hivatalomba! A gyászolók pedig oszolhatnak!

Hogy mi volt a temető pap, illetve a megboldogult jutalma, illetve büntetése, arról nem szól a krónika. Annyi bizonyos, hogy szárazon megúszták, mert Juhász István értette a viccet, tréfát és szerette diákjait. De diákjai még esztendőik múltán is nagyokat nevettek a félbeszakadt „száraz” temetésen...

(Resicabánya, 1986 - 2000.)

A góbé tanúi

Bejön az irodába egy székely, aki valami verekedésben volt ludas. Nem történt ugyan semmi, mindössze a góbé úgy vágta fejbe Kis Jánost, hogy meghalt, de a törvényszék „akadémuskodott”. Tehát ügyvédre volt szükség.

- Úgy volt - mondja a fiskálisnak a székely - hogy én Kis Jánost csak meglöktem és ő aztán nekiment a falnak.

Az ügyvéd megcsóválja a fejét:

- Ezt bizonyítani kell. Tanuk kellene. Két tanú. Két ember, aki látta. Ki látta, hogy így volt?

- Az egész falu látta.

- Az nem ér semmit. Két ember kell, aki eljöjjön a törvény elé eskü alatt vallani, hogy Kis János a falnak ment.

- Olyan is van.

- Kicsoda?

- Hát ... Nagy Péter, a sógorom. Meg Hajmás István, a komám.

A ügyvéd föllélegzik:

- Na, végre! Hát ezek látták?

- Látták. Ott álltak mellettem.

- Hogy a falnak ment?

- Hogy a falnak ment.

- És eljönnek azt eskü alatt bizonyítani.

- El.

- Hát beírhatom a nevüket?

A székely megvakarja a fejét.

- Tessen azzal a beírással vagy holnapig várni. Előbb beszélek velök.

(Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek:

A teremtés csodálatos gazdagságáról esik szó a hittanórán:

– Tudjátok gyerekek, ez a gyönyörű világ mindenestől a teremtő Isten munkája: a fák, a virágok, a madarak, az állatok.

A kis Peti megkérdezi:

– Tisztelendő atya, a bolhát is a Jóisten teremtette?
– Természetesen, a bolhát is.

A kisiú elgondolkodik:

– Nem mondom, babramunka lehetett....

Keservesen sír egy gyerek az utcán. Egy jólelkű hölgy megszólítja:

– Miért sírsz, kislefiam?

– A gyerek még jobban bömböl:

– A szüleim után szeretnék menni, de nincs pénzem.

– Szegénykém, itt van egy százas, menj utánuk. Hol vannak a szüleid?

– Moziban.

– Aztán tudod-e Vicuska, hogy kistestvéred lesz? – kérdezi a nagymama a kis unokájától. Vicuska lelkendezve szalad át a szülei szobájába, és megkérdezi:

– Hol van a kistestvérem?

– Itt a hasamban – feleli anyukája.

Vicuska bánatosan megy vissza a nagyihoz:

– Mégsem lesz kistestvérem, nagy. Az anyu megette...

Őz anyós bontogatja a vejétől kapott karácsonyi ajándékot, majd döböntően mondja:

– **De hisz ez a doboz vattával van tele!**

Mire a veje:

– **Anyuka, hát maga kért fülbevalót karácsonyra!**

A rendőrt áthelyezik, de mindig elfelejti új állomáshelye, Kőszeg nevét. A parancsnok, hogy segítsen a városnevet megjegyezni, átad neki egy darab követ, meg egy szeget.

– Na – magyarázza türelmesen –, most tegye az egyik kezébe a követ, a másik markába a szeget, és egy órán át mondogassa: kő...szeg, kő...szeg. Így biztosan megtanulja a nevet.

Az új közrendőr átveszi a követ és a szeget, és elkezd emelgetni. Egy idő múlva felnevet:

– Hát maga mit nevet? – kérdi a parancsnok.

– Csak ezt, micsoda szerencse, hogy nem Szarvasra helyeztek.

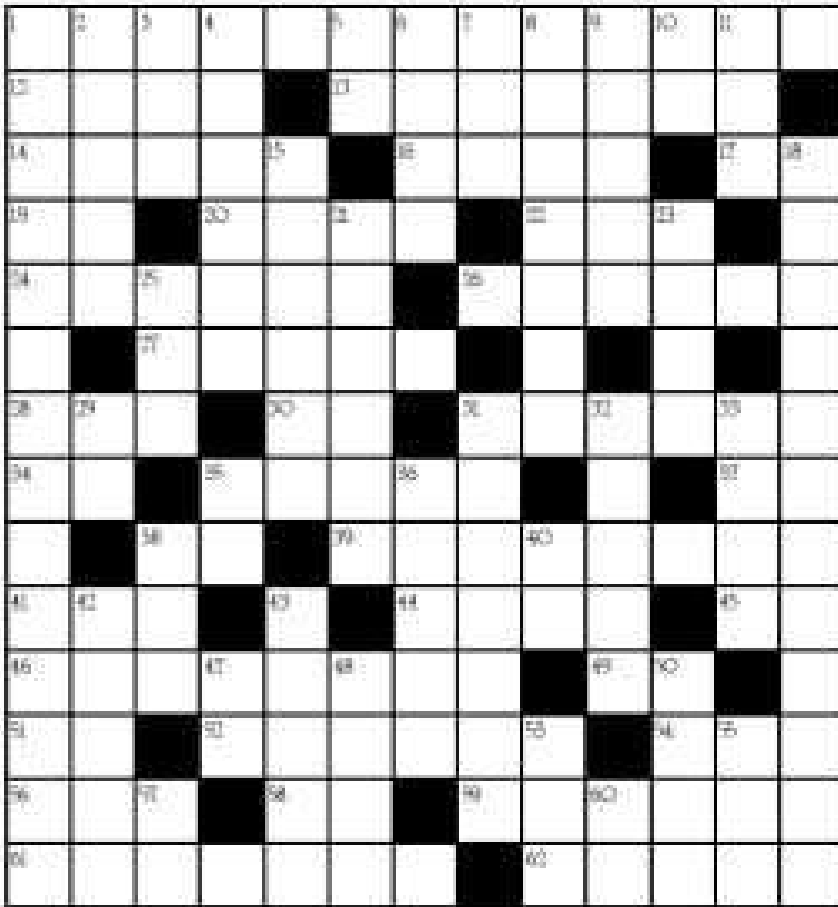

Miénk a világ legvillamosítottabb országa:

Itt a legnagyobb a feszültség, a legkisebb az ellenállás, mindenki voltban beszél, és a vezetők érintése életveszélyes.

Rejtvény!!!

„Íme, az én szolgám,
.....”

A rejtvény megfejtése a fenti idézet befejezése.

Függőlegesek:

1. A megfejtés harmadik része 2. Tengeri rabló 3. Tollforgató 4. Nagytestű, sügér alakú tengeri hal 5. Láb vége(!) 6. Fénytelen 7. Hasonló 8. Öröm(latin) 9. Kis település Hatvan és Gyöngyös között 10. Állóvíz 11. Áraszt 15. Szikkasztó 18. **A megfejtés második része** 21. Igazolás, bizonylat 23. Nitrogén, Kálium, Argon 25. Kopár 29. Földet túr 31. Van ilyen oszlop és szellemesség - az ókori Görögország egyik tartományáról elnevezve 32. Lenyel 33. Szökdelő 35. Koktél közepe(!) 36. Muzsikál 38. A létige többes száma(angol) 40. Szám 42. Női név 43. Ezáltal 47. Azonos betűk 48. Ökröcske 50. Hajdankor 53. Páratlan jóslat(!) 55. Elibe 57. Tova 60. Azonos betűk

Vízszintesek:

1. A megfejtés eleje 12. Nyárs 13. A magyar tenger 14. Női név 16. Baromfi 17. Televízió 19. Bontani kezd(!) 20. Hidrogén, Kén, Asztácium 22. É-európai 24. Mindenfélét 26. Köröz 27. Idejében, korában 28. Veszteség 30. Igekötő 31. Ritka férfinév 34. Betű kiejtve 35. Élelem 37. Néma gaz(!) 38. Asztácium 39. Épület tetején kialakított zöldövezet 41. Út 44. Anita becézve 45. Azonos betűk 46. Horony, vájat 49. Olasz folyó 51. Személyes névmás 52. Vad, féktelen 54. Feketében van(!) 56. A szántás eszköze 58. Einsteinium, Nitrogén 59. Tanintézet 61. **Megfejtés vége** 62. Kenőcs névelővel

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre helyes megfejtést ketten is küldtek:

Rada Lászlóné és Rada Sarolta (Borota)

A decemberi rejtvényünk helyes megfejtése:

A Tuniszi tisztség: „Bej”

CSODATÉVŐ

A röszkei egyházközség havonta megjelenő lapja

Szerkesztette: Ábrahám Judit, Böröcsök Eszter, Kiss Gábor, Ocskó Sebastian, Szücs Judit

Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert

Lektorálta: Liskai Tamás plébániai kormányzó

E-mail: csodatevo@citromail.hu